

LBRIS

We know
books

LYLA SAGE

**DONE AND
DUSTED**
Praf și pulbere

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

NEMIRA

CAPITOLUL 1

EMMY

— Clementine Ryder, dacă o să fii în toane proaste toată noaptea, te duc înapoi acasă, pe cuvânt! a spus Teddy.

— Nu sunt în toane proaste! am protestat eu, deși eram în toane cât se poate de proaste.

Venirea acasă avea efectul ăsta asupra mea. La fel și faptul că Teddy îmi folosea numele complet. Pe bune, cine își botează singura fiică după un fruct?

Prin ieșire în oraș Teddy înțelegea afaceri, iar când Teddy avea de gând să facă afaceri, n-aveai cum s-o oprești. În general nu mă deranja. Teddy era cea mai bună prietenă a mea. Mă cunoștea mai bine decât mă cunoșteam eu și știa ce îmi trebuie înainte să-mi dau seama. Când, în dimineața asta, am decis să-mi iau lucrurile din apartament, să mă despart de iubitul meu printr-un bilețel lipit pe frigider și să renunț la circuitul de *barrel racing*¹, m-am urcat în mașină și am condus cinci sute de kilometri până acasă la ea, în orașelul nostru natal.

Nici măcar nu apucasem să-mi dau jos bagajele din camioneta rămasă pe aleea din fața casei ei.

Am recunoscut drumul neasfaltat pe care conducea Teddy și mi-am dorit imediat să fi mers cu mașina mea.

¹ Probă de rodeo, practică în special de femei, în care călărețul trebuie să parcurgă în viteză un traseu în formă de trifoi în jurul a trei butoaie dispuse triunghiular, obținând cel mai scurt timp posibil fără a le doborî (n. red.).

— The Devil's Boot? Pe bune? am întrebat eu.
Știam că nu aveam prea multe opțiuni în Meadowlark, dar The Devil's Boot era un loc pe care aș fi vrut să-l evit. Șansele să-i cunosc pe toți clienții de acolo erau periculos de mari.

Tata și frații mei încă nu știau că m-am întors și voiam să stea la distanță ceva timp.

— Da, The Devil's Boot. Atmosfera de-acolo e mișto și relaxantă, a explicat ea. Și chiar ai nevoie de ceva mișto și relaxant, Emmy.

Sincer, probabil că aveam, într-adevăr, nevoie de asta, însă felul în care definea Teddy distracția fusese întotdeauna puțin diferit de al meu.

— Știi ce e distractiv? am întrebat. Un vin și...

Teddy m-a întrerupt și a completat:

— Un vin și *Sweet Home Alabama* e distractiv. Ai dreptate. Dar Emmy, ai stat o lună în apartamentul tău din Denver cu vin și cu *Sweet Home Alabama*. De fiecare dată când te sunam pe FaceTime, auzeam efectiv cum Patrick Dempsey e părăsit la altar și îi vedeam în minte ochii albaștri înlăcrimați – nu mai suport.

— E cea mai bună scenă din tot filmul, am contrazis-o eu. Îți rupe inima și în același timp îți-o lipește la loc.

Teddy și-a dus mâna la inimă.

— Eu nu minimizez meritele pe care le are *Sweet Home Alabama*, a spus ea. Niciodată n-aș face asta. Spun doar că există un motiv pentru care ai venit acasă, în loc să vezi filmul pentru a treizecea oară.

Fir-ar. Mă enerva când avea dreptate.

— Bine, am cedat eu. Dar tu plătești.

Teddy a râs.

— Nu gândești în perspectivă. De ce să plătesc băutura ta – sau pe a mea – când știi că la The Devil's Boot sunt cel puțin zece bărbați dispuși să ne facă cinste?

— Îmi supraestimezi puterea de convingere asupra bărbaților, am spus eu.

— Și tu subestimezi puterea mea, a spus Teddy, făcându-mi cu ochiul. În plus, ești Clementine Ryder, campioană la *barrel racing* și faci parte din cea mai îndrăgită familie din Meadowlark. Cred că lumea o să se ia la ceartă ca să-ți dea de băut și, prin asociere, și mie, a adăugat ea.

Am pufnit enervată.

Teddy mi-a zâmbit triumfător.

— Cu facultatea și cu concursurile, ai fost plecată aproape zece ani, iar când vii acasă te vezi doar cu mine și cu familia, a continuat ea. Din favorita tuturor, ai ajuns misterul orașului. Lumea se va bucura să te vadă.

Teddy a oprit mașina. M-am uitat pe geamul din dreapta la familiara parcare neasfaltată. Era plină. Normal că era – era vineri seara în Meadowlark, Wyoming.

De ce întâmplarea asta, care mă făcuse să-mi arunc în valize viața din Denver și s-o car în grabă acasă, n-a putut aștepta până luni?

The Devil's Boot era unul dintre cele mai vechi baruri din Wyoming și se afla chiar la marginea districtului Meadowlark. Era suficient de departe de șoseaua principală ca majoritatea clienților să fie exclusiv localnici. Din afară, nu părea cine știe ce. La naiba, nici înăuntru nu era cine știe ce. Era o construcție veche din lemn și arăta ca un bar de pe vremuri. Avea pete de vopsea decolorată, prea multe reclame neon și o placă deasupra ușii, pe care era pictată o cizmă de cowboy cu o furcă de drac înăuntru. Nu scria nicăieri propriu-zis *Devil's Boot*¹ – nici pe ușă, nici pe halbele de bere, nicăieri. Întotdeauna fusese doar cizma aia sin-guratică și furca.

Deși eram încă în mașină, auzeam trupa. Cânta un cover după Hank Williams. Era abia nouă, așadar clasicele melodii country aveau să continue până când mulțimea avea să solicite hituri mai noi, pe care să danseze și să cânte. Mă rugam ca eu și Teddy să fim plecate de mult până atunci.

Dar n-aveam mari speranțe.

— Hei.

Teddy îmi vorbea blând de pe scaunul șoferului.

— Dacă chiar nu vrei să intrăm, putem pleca, dar nu văd ceva mai bun de făcut decât să sărbătoresc întoarcerea acasă a celei mai bune prietene ale mele într-un loc pe care, în secret, îl iubim amândouă.

Iubeam acel loc împotriva voinței mele.

— Întotdeauna ne-am simțit bine aici. Riscuri mici, profituri mari. Am oftat.

O mică parte din mine... se bucura să fie la The Devil's Boot. Să fie acasă.

¹ În engleză, „Cizma dracului“ (n. red.).

Și o parte și mai mică din mine știa că Teddy avea dreptate. Aveam să ne distrăm, oamenii aveau să fie drăguți și probabil nu aveam să ne plătim consumația. Asta era chestia cu Meadowlark – era previzibil. Chiar confortabil. Două lucruri de care aveam nevoie în clipa aceea.

— Ce vrei să faci, Emmy? m-a întrebat Teddy.

M-am uitat la ea.

— Vreau să rămân, am spus eu.

Și chiar vorbeam serios.

Zâmbetul larg de pe fața lui Teddy ar fi putut lumina întregul Meadowlark și toate districtele din jur. Mi-a luat mâna și mi-a strâns-o.

— Asta-i fata mea. Hai s-o facem!

Respiră adânc, Emmy. Am deschis portiera și am împins cu putere. Fordul ei Ranger din 1984 avea niște schepsisuri – portierele nefuncționale erau unul dintre ele.

Imediat ce cizmele mele au atins solul, nodul din stomac a început să mi se dizolve. Sunetul acela avea ceva liniștitor. Felul în care simțeam pietrele sub tălpile cizmelor îmi spunea că totul era în regulă. Era ceva familiar. În ultima vreme toate fuseseră, de fapt, nefamiliare, dar nu și asta. Nu și faptul că eram acasă.

După ce petrecusem atât de mult timp plănuind cum să scap din Meadowlark, nu știam cum aveam să mă simt la întoarcere. Mai venisem de sărbători, cu ocazia unor zile de naștere și uneori în weekenduri, dar de data asta mi se părea cumva permanent. Mă gândeam că aveam să mă simt prinsă în capcană, la fel cum mă simțisem în urmă cu câțiva ani.

Dar nu era așa. Mi se părea minunat de normal.

Am inspirat adânc aerul rece al nopții. Am avut impresia că aerul care mi-a intrat în plămâni a început să ridice greutatea care îmi apăsa pieptul.

Am auzit cizmele lui Teddy apropiindu-se de mine în timp ce închi-deam portiera.

— Băga-mi-aș, Ryder! Aproape că uitasem cât ești de sexy, a spus ea.

Am zâmbit. Un zâmbet sincer.

Complimentele lui Teddy erau cele mai bune, pentru că știam că e sinceră. Teddy era directă, necruțătoare și afectuoasă. Niciodată nu spune ceva ce nu credea.

— Deja mă întorc cu tine acasă în seara asta, Andersen. Nu-i nevoie să mă copleșești cu complimente, am spus eu și am luat-o de braț. Suntem o pereche frumoasă.

Și chiar eram.

Teddy și cu mine fuseserăm inseparabile de când tatăl ei începuse să lucreze la ferma familiei mele, în urmă cu douăzeci de ani. Chiar dacă petrecuserăm ultimii patru ani de după facultate în orașe diferite, vorbeam zilnic, iar Teddy bătea de cel puțin patru ori pe an drumul de opt ore până în Denver. Eram norocoasă să am o prietenă ca ea, genul acela de prietenă la care cei mai mulți oameni pot doar să viseze.

Mai devreme, când îmi făcusem apariția pe aleea din fața casei ei, aveam toată viața înghesuită în mașină. Nici n-a clipit. Nu m-a întrebat de apartament, de iubitul meu sau de cariera pe care o lăsasem în urmă. Pur și simplu mi-a dat brânză și Cola Zero și m-a lăsat să stau îmbufnată pe canapea câteva ore. Pe urmă a bătut din palme, semnalul ei că e timpul să mergem mai departe, mi-a spus să mă duc să iau ceva din șifonierul ei și să mă îmbrac, fiindcă ieșim în oraș.

În cele din urmă, mi-am ales un maiou alb, simplu, acum acoperit de geaca mea preferată de blugi, și o fustă neagră din satin. Crăpătura era puțin mai mare decât ce purtam eu în mod obișnuit – până la jumătatea coapsei – dar îmi plăcea cum mă făcea să mă simt. Sexy. Aveam niște cizme negre de cowboy cu care n-ar fi trebuit să te apropii vreodată la mai mult de trei metri de un cal, dar care erau perfecte pentru o noapte la bar.

Teddy era îmbrăcată cu un tricou scurt și cu o pereche de blugi care păreau croiți fix pe corpul ei. Avea părul arămiu prins într-o coadă în vârful capului, care sălta la fiecare mișcare.

— Ești gata, babe? a întrebat ea.

Am mai luat o gură din aerul proaspăt din Wyoming. *Ești OK, Emmy,* mi-am spus în gând. *Nu mai ești în șa. Acum ești cu picioarele pe pământ.*

— Sunt gata.

CAPITOLUL 2

EMMY

Când am pășit peste pragul barului, m-am simțit de parcă îmi purtam jeanșii favoriți. Totul părea pur și simplu... potrivit. Era întuneric, sordid și miroseoa a fum vechi de țigară.

Fumatul în interior fusese interzis în Wyoming în 2005, dar nimeni nu spunea nimic dacă din când în când mai aprindea cineva o țigară în The Devil's Boot.

Era, deci, o speluncă în toată regula, unde puteai vedea în jur doar datorită reclamelor luminoase, reflectoarelor de pe scenă și unei lumini difuze din spatele barului.

Doar că era ceva special la modul în care reclamele neon străpungeau întunericul.

Panoul meu publicitar preferat era cu un cowboy care călărea o sticlă de bere ca pe un taur, și se afla chiar deasupra mesei înalte din colț care îmi plăcea mie. Nu cred că am văzut vreodată barul pe timp de zi, și nici nu cred că așa fi vrut. Totul avea mai mult farmec atunci când era scaldat în lumina de neon.

Și toată lumea arăta mai bine. Asta le aducea necazuri tuturor celor care frecventau The Devil's Boot.

După câțiva pași, am simțit că încep să mi se lipească tălpile de poadea – și probabil să simtă gustul minunat al whiskeyului vărsat acolo în urmă cu treizeci de ani – și m-am îndreptat împreună cu Teddy spre colțul meu cu cowboyul din neon.

– OK, în seara asta mergem pe lichide transparente sau colorate? m-a întrebat Teddy.

– Transparente, am spus eu.

Știam că aveam două opțiuni la DB: vodcă sau tequila. Și nu aveam niciun dubiu că Teddy avea să aleagă tequila.

– Deci, tequila, a spus ea.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Nimic nu se compară cu senzația de familiaritate pe care doar cei dragi ți-o pot oferi, iar eu țineam enorm la Teddy.

– Tu stai aici și fii în continuare misterioasă și sexy, iar eu mă duc să aduc primul rând, a strigat ea, ca să acopere muzica.

– Tequila cu apă minerală, OK?

Pentru că știam că dacă nu precizam, s-ar fi întors cu două *shot*-uri. De fiecare.

– Hai s-o luăm încet.

Teddy și-a dat ochii peste cap și a plecat.

– Bine. Tequila cu apă minerală. Deocamdată.

– Cu mult *lime*, te rog! am strigat după ea.

Mi-a făcut semn cu mâna că m-a auzit, fără să se întoarcă.

Mi-am dat jos geaca de blugi și am pus-o pe spătarul scaunului, după care m-am așezat și am privit în jur.

Am recunoscut câțiva clienți fideli ai barului – George, Fred, Edgar și Harvey. Cred că veneau aici în fiecare seară *cel puțin* dintotdeauna. Mai fusese și un al cincilea membru în gașca lor, Jimmy Brooks, dar murise cu câțiva ani în urmă. Nimeni nu se așeza vreodată pe locurile lor din capătul barului – chiar dacă locul lui Jimmy era liber. Mă întrebam dacă avea să fie cineva vreodată suficient de tupeist sau de prost încât să se așeze acolo. Erau în vârstă, dar asta nu însemna că nu intimidau pe toată lumea.

Teddy ajunsese la bar și acum își legăna coada din vârful capului în fața lui Edgar, încercând fără îndoială să-l păcălească pe bătrân să ne plătească băuturile.

Formația a început să interpreteze un cover după melodia lui Waylon Jennings, *I've Always Been Crazy*. În fața scenei era un grup de oameni care cântau în gura mare refrenul. M-am uitat la ei și bucuria lor nestăpânită m-a făcut să zâmbesc larg.

— Emmy?

Mi-am întors privirea de la grupul de cowboy cântăreți la posesorul acelei voci groase.

— Kenny, bună!

Nu-mi aminteam când îl văzusem ultima oară pe Kenny Wyatt – la absolvirea liceului? –, dar l-am recunoscut imediat cum s-a apropiat. Părul blond-cenușiu era tuns scurt și avea o barbă frumos aranjată, cu care nu mi l-aș fi imaginat vreodată. Kenny era cunoscut în general ca fost fundaș al echipei Liceului Meadowlark, dar fusese și partenerul lui Emmy Ryder la bal.

— Mă bucur atât de mult să te văd! i-am spus eu.

M-am ridicat să-l îmbrățișez scurt. El m-a luat în brațe și m-a strâns. Când m-am retras, a rămas cu o mână pe mijlocul meu, așa că am păstrat și eu o mână pe umărul lui. Cred că așa se face în Meadowlark.

— Doamne, Dumnezeu, Em! A trecut atât de mult timp! Credeam că ești la turneul AFRP.

AFRP, Asociația Feminină de Rodeo Profesionalist, credea, probabil, același lucru.

— Fac o pauză, am spus eu.

Am început să turui discursul pe care îl repetasem pe tot drumul de la Denver la Meadowlark.

— Am concurat mult, așa că m-am gândit să petrec puțin timp și cu familia. Plus că mi-a fost dor de fermă.

El m-a strâns ușor de talie. Nu m-a deranjat.

— Tatăl și frații tăi au o grămadă de treabă acolo. Sunt convins că se bucură de venirea ta.

Da, și eu eram convinsă. După ce aflau că m-am întors.

— Cât ai de gând să rămâi pe-aici?

Toată viața, probabil, mi-am spus eu, având în vedere că în acel moment nici nu mă gândeam să mă apropiu de vreun cal.

Pentru cineva care și-a petrecut toată viața pe cal, incapacitatea de a trece peste un blocaj mental cauzat de un accident de călărie era un coșmar. Știam că dacă voiam să mai încalec vreodată, chiar și în afara vreunei competiții, locul cel mai potrivit era Rebel Blue din Meadowlark.

— Cel puțin câteva luni, am spus eu.

Încercam să păstrez un ton entuziast, dar nu atât de entuziast cât să pară forțat.

— E așa de bine acasă!

Kenny mi-a zâmbit. Un zâmbet larg, sincer.

— Mă bucur mult să te văd, Emmy. Și arăți foarte bine! Chiar foarte bine.

Am simțit cum mă îmbujorez. Kenny fusese întotdeauna șarmant. Felul în care mă privea, de parcă m-ar fi așteptat în tot acel timp, și cât de sincer părea că vorbește, mă făcea să vreau s-o iau la fugă.

În schimb, i-am zâmbit înapoi și i-am spus:

— Și eu mă bucur să te văd, Kenny.

— Cât stai aici, ar trebui să ne vedem mai...

Formația care a încheiat brusc melodia *Good Hearted Woman* i-a acoperit vocea. În bar s-a lăsat o tăcere confuză, fiindcă toată lumea aștepta să vadă ce urmează.

Câteva clipe mai târziu, chitaristul a început primele note din – o, Doamne, nu! – *Oh My Darling Clementine*.

Doar doi oameni considerau că e distractiv să mă tortureze cu acea melodie de fiecare dată când apăream undeva. Unul dintre ei era fratele meu, Gus, dar știam că în acel moment nu se afla nici măcar în Wyoming. Asta nu putea însemna decât un singur lucru. El era aici.

M-am uitat furioasă spre bar, căutându-l cu privirea. *Un nemernic*. Clienții de la The Devil's Boot au început să cânte și să se legene, mulți dintre ei zâmbind prostește spre mine. Melodia devenise deja o glumă între localnici, iar eu eram chitită să-l găsesc pe cel care o făcuse de data asta.

Nu l-am văzut, dar trebuia să fie pe acolo, pe undeva. Și ce căuta la DB? Nu avea de făcut turnuri din doze de bere în sufrageria lui? Sticle cu whiskey în care să tragă cu pușca?

Dacă a reușit să convingă formația să-și întrerupă programul, înseamnă că era aproape de scenă. Fără să mai stau pe gânduri, am luat-o în acea direcție. Scrutam cu atenție barul, din mers. O idee proastă pentru o fată care nu-și coordonează mișcările decât atunci când călărește.

M-am împiedicat și m-am lovit de ceva tare.

Un piept.

Un piept de bărbat.

Pieptul *acelui* bărbat.

M-am uitat în sus la posesorul *acelui* piept, care avea un rânjet satisfăcut pe față.

Era *el*.

Luke Brooks.

We know
books

CAPITOLUL 3

LUKE

Am văzut-o în clipa în care cizmele ei negre de cowboy au trecut pragul barului meu. Era favorita orașului, extrem de enervantă și cea mai bună prietenă a surorii mele mai mici.

Clementine Ryder.

Ultima dată o văzusem în urmă cu doi ani, de sărbători, dar plecase de la Rebel Blue Ranch înainte să ajung eu. Pentru că întârziaseam, ca de obicei.

Gus îmi spusese că programul lui Emmy a fost cam aglomerat în ultimii ani. Dat fiind că era o călăreață al naibii de bună, sunt convins că așa a și fost. Având în vedere că cei din familia Ryder au fost singurele mele rude în adevăratul sens al cuvântului, Emmy a fost o prezență constantă în viața mea, chiar dacă o vedeam rar în ultima vreme. Uneori eram cu Gus când îl suna sau vedeam în ziar că a mai câștigat vreun titlu, dar era altceva să între în barul meu într-o seară de vineri.

Arătând *asa*.

Băga-mi-aș. A arătat în halul ăsta dintotdeauna?

Sau așa arăta ea în lumina neonului?

Avea părul răvășit. Părea mai lung decât ultima oară când o văzusem; îi ajungea până la brâu. Purta o fustă care părea să fie făcută dintr-un soi de material lucios, satin sau mătase, cred. I se mișca fluid în jurul corpului. M-a făcut să mă întreb cum ar fi arătat înfășurată într-un cearșaf. Nu orice fel de cearșaf – cearșaful *meu*.